

„Dacă m-am vândut acum, atunci eu, care toată viața mea, timp de cincizeci de ani încoace, am spus aceleași lucruri, pe care le spun acum, mereu m-am vândut.”

- Ioan Slavici

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul X
Numărul 524

14 - 20 iulie 2021

O cenușăreasă în pantofi de mort...

Cezar Adonis
Mihalache

Așa va ajunge Cultura... Cultura ca formă de manifestare, prestantă, rezistență în timp, nu actul de creație singular... Și nu vom avea două „culturi”... Pentru că un neam, o țară, o istorie nu se pot raporta în timp printr-un panteon cu două culturi... Sunt, într-adevăr, mai multe „durmuri”... Dar unul singur asigură existența operei și

a-i identifica și sprijini pentru depășirea crizei pandemice... Și gustul amar al înfrângerii de dinainte de prima victimă a pandemiei, când, în vreme ce scriitorii și artiștii erau trecuți pompos în fel și fel de baze de date, maneliștii și lăutarii kitschurilor încasau sinecuri lunare...

Iar acum această nouă lovitură... Dar, nu-i așa?, scriitorii sunt obișnuiți în a-și duce umerii împovărați de greutate și nedreptăți pentru a mai

mormânt de peste (deocamdată) picioarele cenușăresei, ci drept sinecură cu adeziuni de grup (politic, cel mai probabil) pentru „nemuritorii” scriitori ai literaturii moarte prin sertare. Moartă – în cel mai fericit caz, în fapt inexistentă...

De ce să acorzi fonduri sinecură prin hemoragiile bugetate ale unor instituții nonculturale dar și aculturale la nivel de cunoaștere și profunzime?... Evident pentru a hrăni noua clasă de aplaudaci... Pentru că între rosul oaselor se aplaudă, nu?!... Iar acest grant de sinecuri centrale și locale, bugetat politic, va fi folosit, majoritar, pentru promovarea nonvalorilor și a nonliteraturii... La nivel local – acolo unde sinecurile au atins întotdeauna forme aberante în raport cu demnitatea națională, cu istoria noastră, cu respectul față de reperele și valorile tradiționale... Așa cum ar fi, de exemplu, la nivelul autorităților locale maghiaro-secuiești, care inventau programe „culturale” strict pentru a finanța maghiarizarea Ardealului, dar care acum vor putea distribui, fără a răspunde, fără a avea o justificare a cheltuirii banilor publici, toate acele semințe „culturale” de deculturalizare și deromânizare... Un proces ce se va cocoța pe ramurile imposturii și nonvalorii până sus... Până la nivel central... Și unde scriitorii din cultura reală nu vor putea decât să-și mijească ochii spre nimicul creației celor ce se vor lăfăi cu frământarea pe bani a nimicului...

Un program care nu sprijină nici actul creației reale, nici finalizarea ei în forma tipărită ori multimedia (digitală ori audio)... Pentru că editurile nu vor primi iarăși nimic, mai ales că nici „bursele” nu vor trebui finalizate de beneficiarii lor nici măcar cu un manuscris formal...

ridica măcar o sprânceană de revoltă... Pentru mulți, furia a trecut de mult... Ea este undeva departe, dincolo de ei, iar ei în sferile de creație în care contează doar ceea ce vor lăsa ca mesaj... Dar sistemul nu are nici o scuză! Mai ales în forma de sfidare continuă a scriitorilor... Acel sistem care i-a lăsat oricum să se descurce după cum a putut fiecare dintre ei, zgândărindu-i cu promisiunile de ajutorare, și care, acum, promovează oficial actul culturii în forma politică dintre „intra-” și postpandemic. Cu alte sinecuri... Cu drojdia unor drojdieri ce se afișează cu gogoșile umflate a ceea ce flutură ei ca fiind cultură... În mod real, doar un nou mijloc de protejare a veșnicului autor fără operă... De fapt, același laitmotiv cultural românesc... „Cine poate oase roade”... Singura condiție, cât mai mult zgârci și unsoare politică...

Legea promulgată de Klaus Iohannis, pentru acordarea de către autoritățile centrale și locale de burse de studiu, de creație și „granturi” de călătorii a venit, nu ca un scripete pentru a sălta măcar un colț din placa de

Rugă pentru Neamul meu

Al. Stănciulescu
Bârda

Doamne, Doamne, Tu, Cel ce ai creat cerul și pământul, lumea cu toate ale ei; Tu Cel ce faci stelele să-Ți cânte, pământul să răsară toate bunătățile, frumusețile și miremele; Tu Cel ce poți lua mările și oceanele în palma Ta și să le sorbi de-Ți este voia; Tu Cel ce ai întocmit munții și prăpăstiile, câmpiile și dealurile, fluviile, râurile și pâraiele; Tu, cel ce ai rânduit anotimpurile, vremea și vremurile cu toate ale lor; Tu, Cel ce Te milostivești de cel bun, cel blând și milostiv, dar Te mânie ca tunetul și ca fulgerul pe cel ce face rău; Tu Cel ce ești mai presus de timp și de spațiu, izvor al vieții și al nemuririi, mângâierea orfanilor, văduvelor, bolnavilor și necăjiților!

Îți mulțumim, Doamne, pentru viața și sănătatea pe care ni le-ai dat; pentru bucuriile și tristețile acestei vieți; pentru împlinirile și neîmplinirile noastre; pentru stropul de fericire din această viață; pentru Valea Plângerii prin care tot rătăcim de ani și ani! Îți mulțumim, Doamne, că de mii de ani ne-ai avut în grija Ta. Au trecut peste noi și ciurma, și holera, și tuberculoza, și covidul și multe-multe alte boli molipsitoare, dar nu ne-au nimicit. Au rămas în urma lor munți de cadavre, dar ne-ai dat puterea de a renaște și astfel n-am pierit. Au trecut peste noi și romanii, și vandalii, și hunii, și goții, pecenegii și cumanii, slavii, turcii, rușii, nemții și multe alte lifte, dar nu ne-au strivit. Au venit de ne-au cerut pământ și apă, apoi ne-au luat aurul, argintul, cuprul, lemnul, lâna, mierea, grâul, sarea, banii, vitele și copiii, dar, cu Tine alături, am mers mai departe. Printre cizmele coloșilor ne-am strecurat și noi, fie luptându-ne cu sabia, fie dând bir până a trecut furtuna, fie încrucișându-ne lancea gândului și a diplomației. S-au dus pe pustii mai marii zilei și noi am rămas ca să ne creștem copiii, să-Ți slujim liturghiile, să ținem sărbătorile, să ne jucăm horile, să ne pomenim morții, să fim oameni pe pământ. Am știut întotdeauna, oricât ne-ar fi fost greu de greu și calea de-nfundată, că Tu ești cu noi, că Te iubim și ne iubești, că avem o misiune în lume de Tine-ncredințată și că ne vei ajuta să supraviețuim și misia să ne-o-implinim. Am știut că aici este Grădina Maicii Tale și că această grădină nu o vei lăsa devastată, pârjolită, rasă de pe fața pământului.

Ai fost cu noi, Doamne, întotdeauna și acum Te rugăm fierbinte să nu-Ți întorci fața de

la noi. Știm că suntem păcătoși, că suntem nevrednici de bunătatea Ta; știm că am greșit mai mult decât nisipul mării și stelele cerului, dar mai știm, Doamne, că răutățile noastre nu pot birui bunătatea Ta. Avem nevoie de Tine, Doamne, mai mult ca oricând. Nu ne lăsa ca să ne piară Neamul. Oprește lucrarea răului în lume, oprește degradarea morală și spirituală fără precedent. Îndură-Te de sufletele copilașilor noștri și nu le lăsa ca să devină sălaş al celui rău. Dă-ne, Doamne, conducători înțelepți și iubitori de Neam și Țară, cinstiți, corecți, respectuoși față de istoria și sufletul acestui popor. Dă-ne, Doamne, conducători patrioți, care să pună interesul Țării mai presus de propriul interes, despre care să auzim cât folos au adus Țării, ci nu cât au furat din vistierie. Dă-ne, Doamne, conducători capabili să apere interesele Țării și ale Neamului, care să nu risipească bogățiile pe care Tu ni le-ai dat, care să aibă demnitate și coloană dreaptă în fața tuturor, care să știe să conducă cu înțelepciune corabia printre stânci și prin furtuni. Redă-ne, Doamne, bucuria și speranța pe care le-am pierdut, fă să se întoarcă acasă milioanele de copii și de nepoți, ce s-au risipit în lume. Din an în an suntem tot mai puțini, mai bătrâni, mai triști, din an în an naționalitățile conlocuitoare devin naționalități înlocuitoare. Te-am iubit, Doamne, de mii de ani, de când ne știm pe acest pământ. Te-am iubit și Te-am slujit. Pământul nostru este plin de osemintele sfinților și ale eroilor, de mânăstiri și de biserici, de cruci, de troițe și icoane, mustește de sângele strămoșilor, vărsat pentru ca aici să nu fie moschei, pagode și alte locuri de închinare la dumnezei străini. Te-am vrut și Te-am iubit pe Tine, doar pe Tine! Cum ne-ai putea lăsa la vreme de cumpănă, când lupii hămesiți ne dau târcoale ca să ne sfâșie? Din nimic ai făcut lumea, din piatră seacă ai ridicat popoare, nu ne lăsa nici pe noi să pierim. Ajută-ne să mergem mai departe prin veacuri, cu Tine alături, cu Tine în suflet! Alungă lucrarea răului din lume, oprește destrăbălarea și dezmățul, salvează-ne sufletele, Neamul și Țara. Amin.

transmiterea ei către următoarele generații... Și nu trebuie pus un semn de egal între Cultură, ca fond patrimonial al unei națiuni, și actul de creație nefinalizat, afișat ca stare de căutare... Veșnica stare de căutare a autorilor-sinecură din literatura de sertar... E drept, mereu vor fi mai mulți epigoni, impostori, profitori fără o operă reală, finală, fie și culeasă postum de pe șervețelele lamentărilor, decât scriitorii și oameni de cultură cu mesaje peste timp... Cu opere, cu lucrări lăsate moștenire generațiilor următoare...

În timpul pandemiei, „cenușăreasa” a devenit mai palidă, mai trasă la față... Mai neîngrijită cu sine, cu imaginea, cu binele ei... S-a hrănit cu speranțe, apoi cu iluzii... S-a hrănit cu ele pentru a se minți că, poate „măine”, va fi mai bine. Iar greul de acum, de care nu-i păsa nimănui cum zvârcolește stomacul, a fost depășit doar cu gândul creației acelui „orice ar fi”...

Au fost atâtea promisiuni guvernamentale, politice, de „sistem”... Atâtea „inițiative”... Dar nimic concret... Doar liste de cuprindere în nimic a scriitorilor, chipurile pentru

Covid-19 a încetat să fie numai o boală; Covid-19 a devenit ideologie...

Teodor
Palade

Brusc, o maladie asemănătoare până la identitate cu gripele sezoniere care bântuie anual blânda noastră planetă, a fost ridicată la nivel de apocalipsă. În ciuda numeroaselor acuzații de conspiraționism, a pedepselor drastice aplicate contestatarilor versiunii oficiale prin care se afirma că nenorocirea ce a oprit din mersul său roata lumii s-a născut printr-o minune din cadavrul unui liliac năsos oferit spre vânzare într-o piață aglomerată din imensa Chină, apar tot mai multe dovezi că nimic nu a fost întâmplător.

Într-un termen scurt raportat la dimensiunea sa spațială, întreaga omenire a fost terifiată. Teama a înlocuit orice reacție rațională și fiecare împotrivire. Oricare încercare de a evada din lagărul psihiatric îngrădit cu zidurile ridicate de frică a fost înăbușită din fașă cu cruzime. Cifrele evidențiază un adevăr dur: prin proporții, prin efecte și prin urmări, prin numărul de morți și prin fenomenele sociale distrugătoare generate, pandemia a depășit dimensiunile unui război mondial. Acest război e încă fierbinte. El se află în plină desfășurare. Iar sfârșitul său, incert, probabil aflat la îndemâna câtorva inițiați, nu-l poate prevedea nimeni.

Ca parte a acestei înfricoșătoare zvâcoliri sociale, politice și economice, un imens aparat de reprimare a funcționat ireproșabil și ca urmare propaganda fricii ridicată la rang de religie universală a bulversat fiecare locuitor al Terrei. La unison, din îndepărtatul occident la extremul orient și de la polul boreal la cel austral, ca urmare a inventarii unui mecanism administrativ ce a funcționat eficace chiar și contra naturii, timp de peste un an aproape toți morții de pe glob au fost catalogați ca fiind victime ale teribilului flagel. Milioanele de cadavre, contabilizate zilnic prin instituții special create atât la nivel național cât și internațional, continuă să fie afișate public, clipă de clipă, prin toate trompetele mass-media, ca semnul cert al unei apocalipse. Catalogați apoi în statistici înfiorătoare, munții de cadavre sigilate în saci de gunoi au fost prezentați drept imagine a viitorului ce ne este rezervat fiecăruia, dar mai ales oricărui neîncrezător rebel.

„Crezi în virus?”, a fost întrebarea cu care inchizitorii moderni ne sondau virtutea supunerii totale. Oricare răspuns negativ și oricare încercare de a evita exprimarea totală a adevărului oarbe la versiunea oficială te transformau într-un proscris. „Cum să poți avea încredere într-un ins care nu crede în coronavirus?”. Este întrebarea pe care am auzit-o rostită, cu o silă nedisimulată față de „necredincios”, de către unul dintre conducătorii de vază ai națiunii. Era direcția de atitudine indicată de la cel mai înalt nivel cetățeanului „responsabil” înspăimântat deja.

Mai apoi, întrebarea de coșmar s-a repetat La un alt nivel. De această dată „virus” a fost înlocuit cu „vaccin”. Nu crezi în vaccin, ești dușmanul poporului! Exact la fel ca în timpurile de tristă amintire când dacă nu credeai în lozinca partidului erai condamnat pentru sabotarea statului aflat în luptă pentru asigurarea bunăstării întregului popor prin edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate...

În timp ce obligativitatea vaccinării seamănă tot mai mult cu o navă care se apropie de port, actualul ministru al Sănătății a fost întrebată dacă vaccinarea va deveni obligatorie printre angajații din spitale. „Nu va fi obligatorie dacă utilizăm acele pârgii, dar, da, studiem diferite scenarii prin care să facem indezirabilă lipsa dorinței de vaccinare. [...] Nu m-aș duce neapărat la pedepse, dar poate că o frecvență mai mare a testării și o obligativitate a testării, și o periodicitate crescută a testării personalului care este nevaccinat este un scenariu de abordat, dar toate acestea le discutăm în aceste zile și vom vedea pe care dintre ele le vom adopta”. Adică, doamna ministru are în vedere aplicarea democratică a vechiului principiu românesc al muncii voluntare obligatorii.

De ce Covid-19 este deja o ideologie? Pentru că răspunde pe deplin tuturor termenilor care caracterizează ideologiile. Câteva argumente ne vor lămuri. Să începem cu felul în care Dicționarul explicativ al limbii române definește ideologia: „Totalitate a ideilor și concepțiilor care reflectă interesele unei clase sau pătri sociale și care servesc la consolidarea sau la schimbarea relațiilor sociale existente” Ar fi extrem de greu de negat că pandemia pe care o traversăm azi, declarată ca atare în mod

discutabil după o lungă perioadă de incertitudine, nu reflectă interesele unei structuri sociale aparte. Fiecare dintre noi poate identifica ușor și arăta cu degetul acea categorie socială care a profitat din plin și care beneficiază în continuare de pe urma existenței acestei maladii. A bolii care, în mod inexplicabil pentru naivi, și-a primit denumirea Covid-19 cu mulți ani înainte de manifestarea sa concretă.

De asemenea, azi numai naivii incurabili se mai îndoiesc că afecțiunea Covid-19 are ca scop schimbarea relațiilor sociale existente. Chiar și cei mai fanatici apărători ai ideii că virusul a apărut ca urmare a unei deviații naturale accidentale s-au văzut obligați să recunoască rolul pe care boala aceasta îl are în restructurarea societății viitoare. Ne-a declarat-o deschis, prin lansarea inițiativei Marea Resetare la chiar debutul pandemiei, inclusiv conducerea Forumului Economic Mondial organizat anul trecut la Davos. În cadrul Forumului, tehnocratul Klaus Schwab, fondator și președinte al Forumului Economic Mondial, a ținut să precizeze: „Răspândirea alarmantă a coronavirusului ne-a arătat că sistemele noastre vechi nu mai sunt potrivite pentru secolul XXI, a arătat o lipsă fundamentală de coeziune socială, corectitudine, incluziune și egalitate. Acum este un moment propice, atât pentru a lupta cu virusul, cât și pentru a modela sistemul, pregătindu-l astfel pentru era post-coronavirus”.

În cartea sa din 2020 (întâmplător apărută tot în plină pandemie) privind Marea Resetare, Schwab susține că biotehnologia și alimentele modificate genetic ar trebui să devină un pilon central al problemelor de penurie alimentară mondială, probleme pe care Covid-19 -ul le-a exacerbă. Faptul că este uneltirea celor mai influente corporații și miliardari din lume care stau în consiliul de administrație al FEM împreună cu studentul lui Kissinger, Klaus Schwab, împreună cu șeful Națiunilor Unite și FMI, cu directorii executivi ai celor mai mari giganți financiari din lume, inclusiv Blackrock, Blackstone, Christine Lagarde de la Banca Centrală Europeană, David Rubinstein din grupul Carlyle, Jack Ma, cel mai bogat miliardar din China, constituie o dovadă suficientă că Marea Resetare nu este pusă în

practică în favoarea adevăratelor noastre interese, în ciuda cuvintelor lor mieroase. Această agendă distopică reprezintă versiunea „1984” (romanul „O mie nouă sute optzeci și patru”, George Orwell, tipărit în 1949). Covid-19 nu a fost decât preludiul.

De-ar fi să mergem mai departe pentru lămurirea celor încă neconvinși că, printr-un mecanism atent elaborat, s-a reușit transformarea unei maladii într-o ideologie ce ne este impusă zi de zi, ar mai trebui să-i cităm pe Marx care spunea că ideologie este „Orice idee care contribuie la camuflarea contradicțiilor sociale”. (Să nu ne mire recurgerea la filozofia marxistă. „Studentii de la Oxford au votat că Regina Elisabeta e retrogradă, iar portretul ei din tinerețe trebuie scos de pe pereții principalelor săli de curs. Pare incredibil, nu? Asta după ce noua generație de politicieni i-au ridicat lui Marx statuie).

Tot în ceea ce privește esența ideologiei, filozoful Louise Pierre Althusser susținea că „ideologia nu este doar o reprezentare iluzorie a realității, ci și mijlocul prin care omul își trăiește relația cu realitatea; orice ideologie are funcția (care o definește) de a „constitui” indivizi concreți ca subiecți (ai autorităților etc.)” Ceea ce, în văzul întregii lumi, se și întâmplă. Acești „indivizi concreți” au ocupat deja funcțiile importante în societate și ne conduc prin pocniri din bice spre țarcul societății gândite de ei pentru ei.

Transformarea acestui virus într-o ideologie distructivă pentru unii și extrem de benefică pentru alții, planificată riguros cu ani înainte, verificată pe parcurs prin repetiții din ce în ce mai complexe, angrenată la o ofensivă media rar întâlnite în istorie, s-a dovedit a fi un deplin succes. Prin Covid-19 s-a realizat ceea ce nici cele mai elaborate planuri de uniformizare a lumii nu au reușit: s-au adus la unison elitele politice și sanitare ale lumii.

O ideologie, odată impusă, naște exact pruncul dorit. Pandemia se va stinge, la fel de brusc cum a apărut, atunci când scopurile sale vor fi atinse. După, o altă societate va răsări. O societate cu bogații mai bogați și săracii mai săraci. O societate în care legile absurde destinate asupririi necondiționate a cetățeanului timorat vor părea normale și unde drep-

turile omului vor deveni o amintire de poveste condamnată drastic de noua propagandă. O amintire ce va trece treptat în folclor precum basmele cu Zmei forțoși, Feți-Frumoși și Ilene Cosânzene.

Unde este adevărul? Adevărul va fi aflat atunci când, în mod responsabil, se va răspunde sutelor de întrebări pe care acest proces pandemic le-a răscolit. Personal, nu cred că generația de azi va apuca acea zi. Ca un bandaj inutil pe rana purulentă Covid-19, acum câteva zile senatul american a hotărât instituirea unor comisii speciale care să caute răspunsuri la întrebări de genul:

Cum a fost posibil ca BigPharma să capete o asemenea putere încât să poată stabili, la nivel mondial: conținutul știrilor lansate de mass-media; ce este bine și ce este rău în relație cu noul coronavirus; cum să ne tratăm de această boală și cum nu; eliminarea tuturor tratamentelor preventive și impunerea inoculării întregii lumi cu vaccinuri insuficient testate; discreditarea celor care au reușit să aplice scheme de tratament eficiente prin care s-au vindecat sute de mii de pacienți; cum să ne numărăm morții, care dintre ei să fie încadrați în categoria „Covid” și care nu;

Cine și cu ce scop a dat dreptul rețelelor sociale: să cenzureze informațiile după bunul lor plac; să prezinte populației lumii numai știrile pe care le dorea un anumit grup restrâns de persoane și prin care s-a creat teroare și haos; să închidă gura tuturor celor care erau împotriva disipării fricii prin fenomenul Covid;

Cine a finanțat și în folosul cui au avut loc finanțările pe tot parcursul pandemiei

Adevărul? Vor fi găsiți câțiva țapi ispășitori, probabil se vor aplica vreo câteva sancțiuni simbolice și se va declara răspicat că gata, democrația a învins. A rezolvat și enigma aceasta.

Adevărul? Cei care vor mai trăi, îl vor afla. Deocamdată noi, muritorii carpato-dunăreni trăitori în mirifica Grădină a Maicii Domnului, așteptăm. Cu trupul tot mai vaccinat, cu speranța izbăvirii cuibărită în suflet și cu întreaga atenție îndreptată spre guru Arafat, așteptăm cel de al patrulea val.

„Cum te pradă, cum te seacă...”

Al. Stănculescu
Bârda

Citesc și recitesc Doina Măriei-tale, Bădie Mihai, și descopăr de fiecare dată noi valori. Parcă n-ai scris-o pentru vremea ta, ci pentru vremurile dintotdeauna pe care le-a străbătut Neamul nostru românesc. Încerc să mă situez cu mintea în diferite epoci, în diferite provincii românești, să iau în calcul realitățile de atunci și de acolo și de fiecare dată îmi dau seama că Doina Măriei-tale este mai actuală ca oricând. Este a noastră, a tuturor celor ce simțim și gândim românește din toate vremurile și din toate locurile. Mereu găsesc noi variante ale acestei nestemate, ceea ce dovedește cât de mult s-au temut de ea mai marii vremii. Care mai de care au cenzurat-o, au ciopârțit-o, ca s-o facă mai blândă, mai puțin revoluționară. Ea a rămas, totuși, sabia care a pătruns până în inima vrăjmașilor Țării și Neamului românesc.

Toată istoria însângerată a Basarabiei și Bucovinei, cu toate nedreptățile strigătoare la cer, cu toate dislocările și siberiile înghețate, cu toate colonizările de populații străine, cu toate lacrimile, rugăciunile și blestemele mamelor, soțiilor, surorilor și iubitelor, cu toate scrâșnetele de durere și de ură ale moldovenilor răstigniți pe crucea Istoriei sunt concentrate în versurile Doinei tale: De la Nistru până la Tisa/Tot românul plânsu-mi-s-a,/Că nu mai poate s t r â b a t e / D e - a t â t a străinătate/Din Hotin și până la Mare/Vin Muscalii de-a călare,De la Mare la Hotin/Calea noastră ne-o aștin/Și Muscalii și Calmucii/Și nici Nistrul nu-i îneacă/Săraca țară, săracă!”

Toată drama învățământului românesc devenit teren experimental pentru toate metodele pedagogice din lume, cobai pentru toți miniștrii și neaveniții, străin de sufletul, mentalitatea, interesele și nevoile românești sunt reflectate în versuri precum acestea: „Din Boian la Cornu Luncii/Jidoveștenvață pruncii/Și sub mână de jidan/Sunt românii lui Ștefan.”

Toată truda de-o viață, toate economiile făcute cu privațiuni și cu abstenențe pe care numai sfinții și le permiteau au fost

înghițite de jocuri financiare regizate din umbră de rechini ai vremii noastre. Denumiri precum „inflație”, „devalorizare”, „denominizare” și altele asemenea, au făcut ca să ne trezim peste noapte că nu mai avem nici bani pentru cruce și colivă. Asta la nivel de individ. La nivel de țară situația a fost și mai dramatică. Coloși industriali, care produceau mărfuri, pe care le exportam în toate colțurile lumii, au fost dați la

fier vechi. Produceam un tractor la fiecare opt minute, câte un autoturism la fiecare cinci minute, produceam utilaj petrolier de extracție și rafinare pentru noi și pentru tot Orientul, mobilă de lux pentru toate categoriile sociale, produceam din toate cele necesare pentru consumul intern și pentru export. Aveam pământ roditor, capabil să hrănească toată Europa! Eram singura țară fără datorii externe, cu bănci solide, pregăteam înființarea unei bănci mondiale.... S-a ales praful de toate! Au dreptate versurile tale, când spun despre român „Că-ndărăt tot dă ca racul/Fără tihnă-i masa lui/Și-i străin în țara lui.”

Am vândut pe nimic bogățiile țării, minereuri, petrol și gaze, bogățiile solului, pădurile, terenurile arabile, unitățile strategice, vitale pentru independența unui popor. Austriei n-au picătură de petrol în subsolul lor, dar îl iau pe-al nostru, îl rafinează la ei sau în rafinăriile noastre și ni-l vând apoi ca benzină și motorină la prețuri enorme. În 1979 am cumpărat o Skoda cu 28.000 lei; acum, cu acești bani nu pot cumpăra o jumătate de litru de motorină! Ne-a dat Dumnezeu gaze naturale în Transilvania și-n Marea

Neagră; ne-am grăbit să le vindem ungurilor, ca să avem de unde le cumpăra apoi! Apele noastre produc curent electric la un preț derizoriu; minele produceau cărbune suficient ca să funcționeze termocentralele și să dea curent electric suficient pentru țara noastră. Au venit „băieți deștepți cu gulere albe” de afară, au cumpărat curentul la prețuri mici și ni-l vând acum cu prețuri înspăimântătoare. Curentul produs de români

gelele rupte și pleacă gemând sub sacii plini de bani. Aș da exemplu aici Firma Bechtel, care ne-a pricopsit cu autostrada „Transilvania”, ne-a luat bani grei și dusă a fost, iar noi am rămas cu degetul în gură. Și am avut și noi reprezentanți, juriști, politicieni, oameni cu răspundere ca să semneze contractele! Of, of, of! Versurile tale, Bădie, rezumă totul: „De la Turnu-n Dorohoi/Curg dușmanii în puhoi/Și s-

asează pe la noi; Și cum vin cu drum de fier/Toate cântecel pier/Zboară paserile toate/De neagra străinătate/Numai umbra spinului/La ușa creștinului/Codrul geme și se pleacă/Și izvoarele îi seacă/ Săraca țară, săracă!”

Blestemai, Bădie, căci îți era sufletul plin de obidă și de durere, când vedeai veneticii cum sug vлага țării și a neamului tău. Blestemele tale sunt mai actuale ca oricând, schimbând doar destinatarii: Cine ne-a adus jidanii/Nu mai vază zi cu anii/Și să-i scoată ochii corbii/Să rămâie-n drum ca orbii/Cine ne-a adus pe greci/N-ar mai putrezi în veci/Cine ne-a adus Muscalii/Prăpădi-i-ar focul jalei/Să-l arză, să-l dogorească/Neamul să i-l prăpădească,/Iar cine mi-a fost mișel/Seca-i-ar inima-n el,/Cum dușmanii mi te seacă/ Săraca țară, săracă!”

Speranța tu și-o pui în înaintași, în Măria-sa Ștefan cel Mare și Sfânt. Altfel spus, și-o pui în Istorie. Și bine faci. Numai poporul care-și cunoaște istoria, lupta și speranțele înaintașilor, numai poporul care a învățat de la străbuni că victoria e posibilă, că toți marii coloși ai vremii nu sunt decât uriași cu picioare de lut, că în unitate și perseverență stă puterea

unui neam, va putea învinge. Atâta vreme cât marii eroi ai Neamului ne sunt călăuze prin vreme și rugători la tronul ceresc, ne simțim mai puternici, mai uniți și speranțele izbucnesc ca un vulcan. Tocmai de aceea dușmanii Neamului de aproape și de departe devin alergici când vine vorba de istorie, caută s-o falsifice, s-o amestece cu istoria altora, să scoată din manuale marile figuri ale trecutului nostru și să introducă paiate sclivisite, care au avut „succesuri” de trei parale. Istoria a fost și va rămâne, alături de Biblie, cartea noastră de căpătâi, din care vom sorbi apa vie a puterii în lupta pentru dreptate socială și independență națională. Aș tot rosti versurile Domniei-Tale, Bădie: Ștefane, Măria ta,/Lasă Putna, nu mai sta,/Las’ arhimandritului/Toată grija schitului,/Lasă grija gropilor/Dă-o-n seama popilor/ La metanii să tot bată,/Ziua toată, noaptea toată,/Să se-ndure Dumnezeu/Ca să-ți mântui neamul tău.../Tu te-nalță din mormânt/Să te-aud din corn cântând/Și Moldova adunând/ Adunându-ți flămurile/Să se mire neamurile!”

Optimist erai, Bădie, când afirmai că: „De-i suna din corn odată/Ai s-aduni Moldova toată/De-i suna de două ori/Vin și codri-n ajutor;/De-i suna a treia oară/Toți dușmanii or să piară/Dați în seama ciorilor/ Ș-a spânzurătorilor/Ștefane, Măria Ta,/Lasă Putna, nu mai sta/Că te-așteaptă litvele/Să le zboare tigvele/Să le spui molitvele/Pe câți pari, pe câți fuștei/Căpățâni de grecotei/Grecoteii și străinii/Mânca-le-ar inima câinii/Mânca-le-ar țara pustia/Și neamul nemernical!”

Unde mai sunt, Bădie, românii tăi, românii lui Ștefan, ca să se mai ridice toți ca unul să-și apere Țara și ființa? Sunt risipiți în lumea toată, ca puii de potârniche! Unde sunt codrii care sperai că vor da ajutor luptătorilor? Munții sunt bărbierii zi de zi de mii și mii de hectare de pădure, fără ca cineva să se sinchisească! Greu a fost și este greu, Bădie! Dumnezeu știe cum o mai fi în viitor. Ne mângâiem Țara cu dufetul nostru și cu versurile Măriei-Tale: „Cum te pradă, cum te seacă,/Săraca țară, săracă!”...

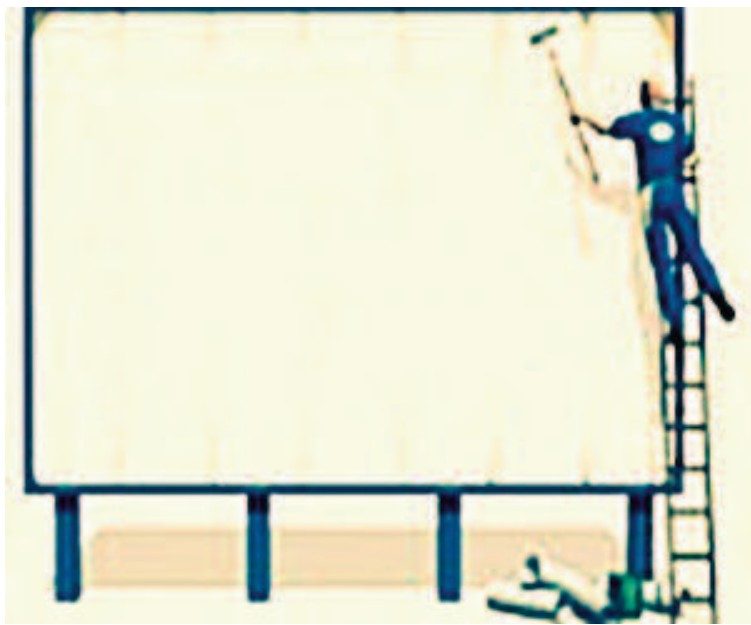
Planul de Nimicire prin Regionalizare și Restrângere (PNRR 2...)

Cezar Adonis
Mihalache

După eșecul previzibil al primului PNRR al țării (ca Plan Național de Redresare și Reziliență), România va corecta „neajunsurile” constatate... Le va „îndrepta” guvernamental politic și clan-regional, prin depunerea celui de al doilea plan PNRR, la a cărui motivare-fundamentare se lucrează acum prin eșecul lamentabil al întâiului și, probabil, singurului Plan Național de Redresare și Reziliență din istoria țării... Și, previzibil, al viitoarelor țări, cele „opt români”... Pentru că spre asta este îndreptat actualul eșec anunțat, programat, dedicat, detaliat, aplicat... Motivarea avansării, nu a unui plan național al țării, ci a nu mai puțin de opt... Cu o creionare pe cele opt regiuni de aparentă dezvoltare... De fapt, una-două, de dezvoltare și integrare în parteneriate statale cu țările vecine, iar restul de sărăcire și falimentare...

Pentru că din prima clipă, clasa politică a trădătorilor de neam și țară a văzut în Planul Național

de Redresare și Reziliență un mijloc de segregare prin reaprinderea și adaptarea la zi a proiectelor de regionalizare... Și nici măcar nu există o minimă acțiune de mascare a acestui matrapazlâc... Pentru că, nu la

limita trădării de țară, ci în plin Cod Penal, agaricii și feluri venetici guvernamentali au scos la iveală nu doar vârful de lance al eșecului anunțat al primului PNRR, ci și lama cu tăiș maghiaro-secuiesc (și nu numai) al planului, nici măcar de rezervă, ci asumat ca acțiune paralelă, ca „pnrr” de regionalizare... Un program de avansare a

viitoarelor cereri de fonduri europene ale reziliențelor și redresărilor cu dedicații, oficialii noștri pregătind deja, și în mod cert fără erori sau greșeli penibile precum în PNRR -ul blocat până la toamnă (la toamna unor cal-

ende grecești, evident) proiectele plan-regionale...

Că, la depunerea celui de al doilea „pnrr”, cu ghilimele precum va fi și inițiala țării, nu vor exista opt „pnrr” -uri regionale, ci mult mai puține, nici nu ar fi de mirare... Pentru că dezvoltarea va viza acele ținuturi și regiuni cu aprindere la călcâiele unor venetici, dimpreună cu lin-

gurarii lor politici galben-arămii... Vor exista probabil pacturi regionale „de redresare și reziliență” cu dedicație pe ținuturile cu apucături etnico-iredentiste și una-două de dezvoltare pe cele cu stofă de baronade politice... Iar zonele mult prea sărace vor rămâne la fel...

Și nu, Europa nu ne va trimite „acasă” cu planurile „pnrr”... Să refacem calcule, să mai revizuiască minciunile regionale... Pentru că lucrurile se joacă de sus în jos, nu este doar inițiativa unor cărași de jalbe galbene, verzui, arămii... Și va aproba această defalcare aparent de descentralizare și regionalizare, în fapt, de enclavizare și autonomizare economică... Pentru că zonelor ce vor autonomia asta le lipsea... Banul, independența financiară...

Șansa noastră de a opri acest bulgăre ce se frământă acum nu va fi aceea a vociferărilor unora dintre europarlamentarii români... Pentru că ei nu contează în jocurile de la nivel globalist european... Sau, dacă au contat cândva, nu mai este cazul, fiind dați pe brazdă cu indemnizațiile și avanta-

jele de europarlamentari... Împiedicarea acelor planuri regionale avansate de România, care nu va mai fi ordonatorul central, ci doar își va asuma obligațiile de plăți-restituiți, va putea fi făcută doar de țările frământate de tendințele segregacioniste, care ar putea vedea în acest proiect de „pnrr” regional românesc un precedent ce va aprinde butoaiile cu adevăratele pulberi de pușcă din statele lor...

Dar până la acel moment, veneticii lucrează de zor... Regiunile clar vizate și favorizate de acest „pnrr” regional își creează steaguri și birouri, iar din zonele sărace, la nivel de dezvoltare, dar cu resurse, se fac decupări prin listări de burse... Iar noi, tot săraci, dar nici măcar cerșind din poartă în poartă, ci târându-ne de la o regiune la alta... Și, numai mâine-poimâine, poate, și cu pașaportul, ori cu felurite „certificate”...

Cu Cîtu la timonă...

George
Petrovai

Tot omul onest și cu scaun la cap de pe aceste meleaguri (când spun „cu scaun la cap”, îi am în vedere pe acei semeni – din păcate tot mai puțini! – care au putere de discernământ, vasăzică nu înghit pe nemestecate toate mizeriile clocite și apoi azvârlite în spațiul public de către canalele globaliste de tembelizare în masă – nume ce se potrivește ca o mânășă pentru actualele canale de televizor), tot omul cu judecată, deci, de pe aceste meleaguri binecuvântate de Creator și amarnic murdărite/mătrășite de scârbavnicul binom politrucijecmănitari (interni și externi), nu poate să nu fie de acord cu cumplitele fapte pentru noi, cei mulți care le-am trăit și – sub aparențe democratice – continuăm să le trăim în prezent, cât și cu aceea că ele niciodată nu vor fi consemnate în adevăratul lor conținut (desigur, incomod pentru cărmuitori) de către istoria din ce în ce mai falsificată și mai oprimată, ci cel mult într-o formă intens cosmetizată, adică pe placul globaliștilor și a slugoilor lor din feudele naționale.

1) Da, este adevărat că, exceptând pletora nomenclaturiştilor și trepăduşilor, grosul poporenilor (îndeosebi intelectualii cu

coloană vertebrală) a dus-o îngrozitor de prost în „raiul” bolșevic, asta după ce în anii 40-50 au murit cu sutele de mii fie strămutați, fie în închisori, lagăre, mine și la Canal, apoi cu toții am dus-o greu pe ultima turnantă a ceaușismului, respectiv după ce „marele cărmaci” și fărtații săi au decis să strângă cureaua muritorilor de rând prin foame, frig și frică, fioroasa cale politico-economică prin care, în câțiva ani de coșmar, România și-a achitat întreaga datorie externă (circa 15 miliarde de dolari, plus dobânzile aferente). Dar, vorba gânditorului Petre Țuțea, la fel de adevărat este faptul că neîncetat Nicolae Ceaușescu s-a dovedit un redevabil patriot, că prin industrializare (e drept, deseori forțată, haotică și prea puțin eficientă) a scos țara din feudalism și că, adaug eu, nu i la îndemâna oricui să se descotorosească de toate căpușele supranumite organisme financiare internaționale, ba chiar – condamnat pentru genocid economic și împușcat în chiar ziua de Crăciun a anului 1989 – să lase în urma sa creanțe de câteva miliarde de dolari. Nevrednicilor cărmuitori postdecembriști, unde sunt acești bani ai tuturor românilor de ieri, de azi și de mâine?...

2) La lovitura de stat din Decembrie 1989, singura „revoluție” integral televizată în detestabilul mod manipulator dorit de sfararii planetari (adică potrivit înțelegerilor de la Malta

dintre George Bush și Mihail Gorbaciov), au murit peste 1000 de tineri și au fost mutilați pe viață alte câteva mii de participanți activi la revoltă. Toți aceștia, pe trupurile cărora s-au ridicat și în ciocoit tâlharii și trădătorii postdecembriști (începând cu umplutorii moscovito-iliescieni ai „vidului de putere” de după asasinarea cuplului Ceaușescu), n-au strigat „Vrem pâine!”, chit că foarte mulți dintre ei și dintre românii de rând au suferit enorm de pe urma chinurilor biologic-spirituale la care, cu premeditare, au fost supuși (vârșnicii cam o jumătate de veac!) de către torționarii bolșevici, ci au scandat cu curaj „Jos comunismul!”, adică la lada de gunoi a istoriei cu tetrada minciună-impostură-abuz-nedreptate, și – mai ales – au cerut Libertate.

Netrebnicilor politruci postdecembriști, unde este libertatea (a cuvântului, scrisului, credinței, întrunirilor etc.), de îndată ce la începutul anului 1990 ați necinstit-o cu democrația voastră originală și ați călcat-o cu bocancii falșilor mineri, pe urmă (în iepoca Emil Constantinescu) ați întristat-o prin promisiuni electorale neonorate și, în tratatul de bună vecinătate cu Ucraina, prin cutremurătoarea renunțare la vechi și întinse teritorii românești (Basarabia, Bucovina, Ținutul Herței, două treimi din Maramureș etc.), apoi (în atrocele deceniu Tra-

ian Băsescu) ați îndurerat-o nespun de mult cu cedările succesive de suveranitate, cică potrivit „recomandărilor” bruxelleze, astfel că România de azi este la cheremul transnaționalelor europene și americane, și – mai ales – prin expatrierea, în urma catastrofelei spuse bășesciene: „Cui nu-i place, n-are decât să plece din țară!”, a peste cinci milioane de români, pentru ca în cel de-al doilea cincinal al sasului la Cotroceni, unul „condimentat” cu pandemia intens politizată și mediatizată în cărmuirile orbaniană și cîțuiană (cea de-acuma), libertatea să fie realmente crucificată prin carantinări, izolări, amenzi, închiderea tuturor lăcașurilor de cult (nici măcar Stalin nu și-a permis așa ceva!), spitalelor, școlilor, universităților, bibliotecilor, cluburilor, restaurantelor și sălilor de sport, ba chiar și a parcurilor, prin îmbotnițarea tuturor cetățenilor (inclusiv copiii), intimidarea și – eventual – sancționarea specialiștilor care nu îmbrățișau la comanda politică punctul de vedere oficial (cel al păpușarilor planetari, impus prin mass-media aservită și penibila Organizație Mondială a Sănătății), prin categorica interzicere a autopsiilor, impunerea absurdului număr de opt participanți la înmormântare (de ce naiba taman opt?) și vărarea la repezeală a cadavrelor în saci de plastic, iar mai nou nu doar prin pro-

gramul de vaccinare, obiectul principal de activitate al Guvernului Cîțu (însuși premierul a declarat public următoarele enormități: „Cei care nu se vaccinează sunt teroriști”, respectiv: „Avem un program de vaccinare, pe care-l vom duce la sfârșit”), ci și prin permanentul șantaj exercitat asupra nevaccinaților cu drepturile suplimentare promise vaccinaților obedienți (deocamdată pașaportul Covid, fără de care nu poți să călătorești în străinătate)?

3) Nenicule Cîțu, având nenorocitul de Covid pe capul golaș, precum și visul de-a deveni președintele tuturor liberalilor la congresul din septembrie (piticania de Emil Boc te vrea chiar urmașul actualului aflător în treabă la Cotroceni, că doar nu de florile mărului ești creația acestuia), înțeleg prea bine de ce calci tot mai des în străchini ba cu gânditul, ba cu vorbitul. Mă rog, nici una din aceste însușiri fundamentale ale omului înzestrat și bine educat nu te caracterizează și n-a contribuit la discutabila ta ascensiune politică, deși pe vremuri, adică atunci când nu cutezai să te gândești la fotoliul de premier, o luai în bășcălie pe sârmana Viorica Dăncilă, de parcă tu, Raluca Turcan, Sorin Cîmpeanu sau Cristian Ghinea (la drept vorbind întregul Cabinet) ați fi mai breji...